Смерть і передсмертні слова

сердешної овечки Меллі, улюблениці автора

(Надзвичайно сумне оповідання)

Коли до прикорня прип'ята
Овечка паслась, а ягнята
Стрибали й бігали навкруг,
Вона зненацька у ланцюг
Заплуталась. У рів упавши
І жалібненько застогнавши,
Лежить вона і смерті жде.
Аж ось повз неї Х'ю іде.

Як статуя, піднявши руки,
Маленький Х'ю дивився на муки
Овечки бідної. Та як
Їй пособить, не знав хлоп'як.
Захекавшися, біля рову
Стояв і слухав Меллі мову.

"З твоєї туги бачу я,
Що гірко смерть тебе моя
Засмучує. Все, що скажу я,
Моєму доброму, прошу я,
Хазяїнові передай:

Як ще вівцю придбає, хай
Вона без прив'язі у полі
Гуляє цілий день на волі,
То буде на багато літ
У нього й вовна, і приплід.
І ще скажи, щоб завжди нас

Він жалував, стеріг і пас,
Що доброму його звичаю
Я всіх сиріток доручаю.

Скажи, нехай не підпуска
До них ні псів, ні різника,
Хай молоком з дійниці поїть
І сили їхні двоїть, троїть.
А вранці й на смерку дає
Ласенького, що в нього є.

І хай малі мої ні в кого
Не вчаться вештання пустого,
Не продираються крізь тин
До ласощів, до капустин,
А так, як предки їхні, з юна
Викохують розкішні руна
Для гострих ножиць. Хай жінки
Їх підгодовують з руки,
А дітвора їх смерть оплаче.

А баранця, що поряд скаче,
Мого синочка, щоб як слід
Він докохав до повних літ
І щоб навчав його (не знаю,
Як мовити) — з чужого плаю
Для себе подруг не шукать,
Даремно ратиць не топтать,
Як інші нерозумні тварі,
А пастися в своїй отарі.

А ти, о донечко мала!
Найбільше ретязя й кола
У світі бійся! Слухайсь мами,
Не зустрічайся з чужаками

І здружуйся не з усіма,
А все з такими, як сама.

Благословляю, дітки, вас,
Бо близько, близько вже мій час!
Хай споминки про матір вашу
Вам здобрюють життя і пашу.

Скажи хазяїнові, Х'ю,
Про люту муку й смерть мою,
Скажи, хай всі коли сплюндрує,
А мій пузир тобі дарує".

Сказавши Меллі ці слова,
Замовкла й стала нежива.